

Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse

Dato: 22. December 2008
Kontor: Sundhedspolitisk kt.
J.nr.: 2008-12180-84
Sagsbeh.: tk
Fil-navn: Dokument 8

Besvarelse af spørgsmål nr. 105 (Alm. del), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse den 20. november 2008.

Spørgsmål 105:

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 20. november 2008 fra Vibeke Zweidorff vedrørende mangel på knoglemarvsdonorer, jf. SUU alm. del – bilag 78."

Svar:

Vibeke Zweidorff stiller i sin henvendelse spørgsmålstegn ved reglen om, at man skal være bloddonor for at kunne blive knoglemarvsdonor. Hun beder samtidig om at dette genovervejes.

Jeg kan hertil oplyse, at der ikke er tale om en regel, som er fastsat fra centralt hold, men derimod om en praksis, som vævstypelaboratorierne selv har valgt at følge.

Det er tidligere fra vævstypelaboratoriet på Skejby Sygehus oplyst, at man alene modtager tilmelding til knoglemarvsdonorregistret fra bloddonorer på grund af, at bloddonorer er raske mennesker med dokumenteret negativ smittescreening og fordi bloddonorer er hurtige at opspore på grund af tilknytningen til blodbankerne. Man oplyste videre, at det således er et ufravigeligt krav, at knoglemarvsdonorer skal være aktive bloddonorer. Denne praksis er fastlagt for bedst muligt at sikre de patienter, der evt. skal modtage marv fra en fremmed donor.

Det bemærkes i øvrigt, at der i 2008 er afsat 5,8 mio. kr. til udvidelse af knoglemarvsdonorkorpset. Beløbet anvendes til betaling for vævstypebestemmelser af donorer. Ordningen startede i 2002, og har resulteret i mere end 20.000 flere donorer. Målet om at øge donorkorpset med 20.000 donorer for på den måde at bidrage mere ligeværdigt til det nødvendige internationale samarbejde på området er således nået.

I tilfælde, hvor man søger en vævstypeforligelig donor til knoglemarvstransplantation blandt en konkret patients pårørende, er det naturligvis ikke en forudsætning, at den eventuelle donor er bloddonor.

Derudover søges der både i udenlandske og danske registre med henblik på at finde en egnet donor. Forøgelsen af det danske donorkorps giver således kun en forøgelse i antallet af personer, der søges imellem, på ca. 2 promille. Sandsynligheden for at finde en egnet donor til en konkret patient forøges ligeledes kun marginalt.